

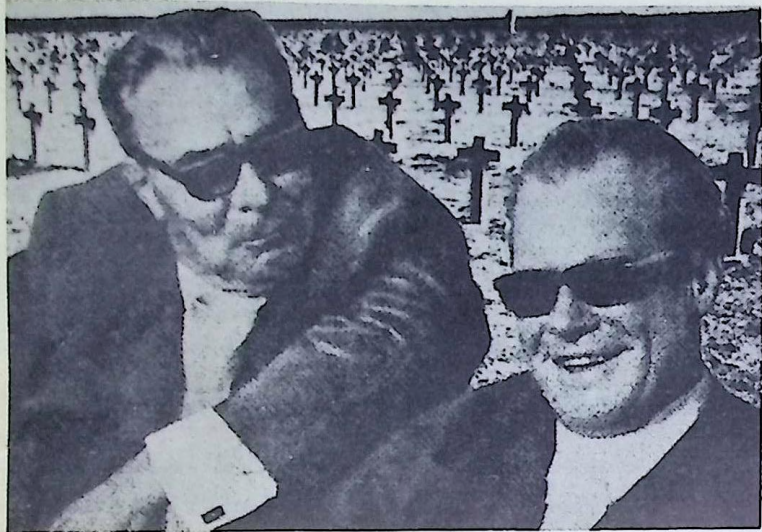
ARBEJDERBLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTER

Universitetsbiblioteket

NR. 4. 1973 4. ÅRGANG. PRIS 1 KR.

Demonstrationsforbud, politirazziaer, terror og forfølgelse af kommunister, således forberedtes Breznev's "fredsbesøg" den 18. maj i Vesttyskland. Brandt-regeringen holdt politistyrkerne i beredskab og sovjetiske og vesttyske sikkerhedsfolk holdt fælles planlægningsmøder.

Breznev i Bonn

De vesttyske kommunister havde lovet at de ikke stiltiende ville se på, når Brandt og Breznev rakte hinanden hånden for at diskutere en nyopdeling af indflydelsesområderne i verden. For historien viser at i forlængelse af en sådan nyopdeling venter den imperialistiske røverkrig om markedernes fordeling.

Derfor blev en hetz uden sidestykke sat i værk mod de tyske kommunister og deres organisationer. Militante demonstrationer skulle for enhver pris undgås under Breznev's besøg. Imperialisterne må jo bevise overfor hinanden, at de er i stand til at knægte den rev-

olutionære bevægelse på hjemmebane. Så forbundsregeringen og delstatsregeringerne holdt en konference, hvor de omhyggeligt udarbejdede taktikken for at knuse den revolutionære bevægelse i Vesttyskland. Trussel om forbud hænger over hovedet på kommunisterne.

Hetz

Kommunister stemples som kriminelle terrorister, og i hetzen mod dem deltager hele pressen fra Springer til den revisionistiske avis "Unsere Zeit" (Vor Tid), som er organ for DKP (Tysklands sovjet-orienterede "kommunist"parti). En tysk TV-udsendelse sluttede med en advarsel mod "disse kriminelle og forvirrede hoveder, som bekender sig til vold, og som taler om revolution", og den opfordrede politiet til "meget energisk at gribe ind over for disse grupper". Sådanne indgreb kan også ventes, især efter arrestationen af Ernst Aust, formand for det virkelige kommunistparti KPD/ML, der udgiver avisen Roter Morgen (Rød Morgen).

Udelukkelse

Fagforeningen holder sig heller ikke tilbage. IG-METALL, det største fagforbund, har vedtaget følgende, hvor de efter en opremsning af forskellige revolutionære organisationer, siger: "Ovennævnte organisationer erklæres som modstanderorganisationer. Tilhørsforhold til disse organisationer er uforeneligt med medlemsskab i IG-METALL. Medlemmer af IG-METALL, som deltager i fagforeningsfjendtlige aktiviteter, eller understøtter disse, kæmper mod vor fagforenings interesser, og må regne med udelukkelse".

Også det øst-tyske "Neues Deutschland", partiavis i DDR, deltager i hetzen og stiller krav til Brandt-regeringen om at den skal forbyde den revolutionære bevægelse.

Demonstrationsforbud

Men trods demonstrationsforbud gennemførtes der over hele Vesttyskland revolutionære 1. maj demonstrationer. I Dortmund benyttede demonstranterne "Guerilla-taktikken" med stor succes.

Fortsættes side 4

SOCIALDEMOKRATIET: ET SOCIAL-FASCISTISK PARTI

Fra forskellig side hævdes det at socialdemokratiet er et arbejderparti. Det bliver ganske vist kritiseret for at være et dårligt arbejderparti, og det bliver opfordret til at forbedre sig og bruge sit "arbejderflertal" til gavn for arbejderklassen. Vi er ikke enige i denne opfattelse af socialdemokratiet. Det er ikke noget arbejderparti, og det bliver det heller aldrig. I det følgende vil vi gennemgå de sider af socialdemokratiets indsats hvor det tydeligst viser sig hvilken klasse interesser det arbejder for: borgerskabets imperialistiske del. Og vi vil fortælle om det økonomiske grundlag for den moderne stat - en social-fascistisk stat under so-

cialdemokratiets ledelse. I den forbindelse er det også vigtigt at se på forholdet mellem fascismen og socialfascismen.

Borgerskabets voldsapparat

I ethvert klassesamfund er staten et redskab i hænderne på den herskende klasse til at undertrykke de andre klasser i samfundet. Kernen i denne undertrykkelse er kontrollen over voldsapparatet. I det kapitalistiske samfund udgøres det af militæret, politiet og hjemmehæren.

Hvordan forholder socialdemokratiet sig til det voldsapparat, som

skal sikre den private ejendomsret til produktionsmidlerne og dermed den fortsatte udbytning af arbejderklassen? Socialdemokratiet støtter det både i ord og i handling:

Socialdemokratiet arbejder aktivt med på oprettelsen af en EF-hær, som indtil skal bekæmpe den revolutionære arbejderklasse, og som udadtil skal bruges til nye imperialistiske felttog mod de undertrykte nationer. Socialdemokratiet er ivrigt efter at få oprettet en hvervet hær herhjemme, rensat for klassebevidste arbejdere, og derfor pålidelig og loyal over for borgerskabet. Og socialdemokratiet var i sin tid den ledende kraft herhjemme for at få indlemmet Danmark i Nato. På den måde deltog det i NATO-oprustningen, som var vendt mod det socialistiske Sovjetunionen under Stalins ledelse.

Socialdemokratiet har sine trofaste

Fortsættes side 2

Vilde strejker for ligeløn

Men kun arbejderne selvstændige ledelse kan føre strejken til sejr

Som man kunne vente, og som vi forudså i sidste nr. af ARBEJDERBLADET, er svaret på den lusede overenskomst, der i løbet af de næste to år vil have forringet vores realløn med 13%, allerede nu blevet en masse vilde strejker. Det er især kvinderne der har slået igen, da det blev afsløret at den ligeløn som fagforeninger og kapitalister råbte så meget op om, ikke havde noget på sig. Næsten alle strejkerne gav ret hurtigt resultater i form af lønforhøjelser, og man kan ikke tænke sig noget bedre argument for at føre kampen i form af vild strejke uden om fagforeningerne. Især når man sammenligner disse resultater med dem, som "vores" forhandlere kan præstere efter det 5 måneders skuespil som kaldes overenskomstforhandlingerne. Men lad os se på et par af strejkerne.

Bang og Olufsen

Den første ligelønsstrejke var på B&O i Struer, i slutningen af marts måned, ikke mindre end 14 dage efter møglingsforlaget's vedtagelse. Kravet var ligeløn, forstået som samme løn for det samme arbejde. Det blev da også resultatet, i hvert fald hvis man skal tro direktør K. Holst og tillidsfolkene. De sidstnævnte sagde, at det var "fuldt til-

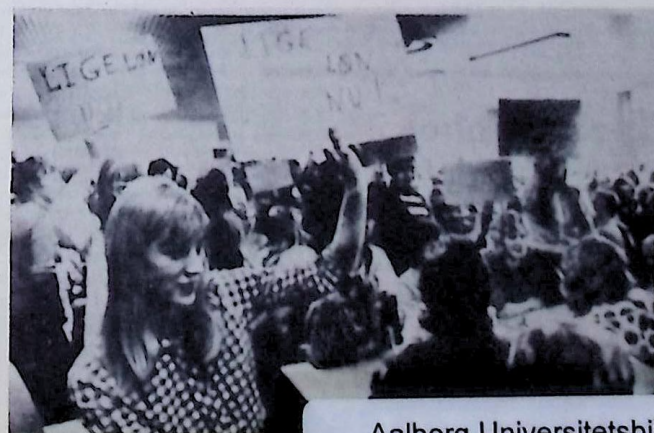
fredsstillende". I kroner og øre skulle det efter sigende også betyde lønforhøjelser på mellem 1,65 og 2,30. Det gik så nemt at der måtte stikke noget under. Det gør der da også. Til gengæld for lønforhøjelsen gik tillidsfolkene nemlig med til at job-vurderingssystemet indføres. Dette system indebærer, at arbejdsfunktionerne i endnu højere

grad vurderes hver for sig, og det giver ledelsen rige muligheder for at sige, at to arbejdere ikke udfører præcis det samme arbejde, og at de derfor ikke skal have det samme i løn. Det betyder at arbejderne splittes yderligere, og at man bibeholder skellet mellem mands- og kvindearbejde, selv om det slettes i overenskomstens ordlyd.

Contex-Calculator

Noget tilsvarende skete på Contex Calculator i Birkerød. Ved en kort strejke i begyndelsen af maj fik de 40 kvinder en lønforhøjelse på 1,50 kr. i timen. Men samtidig benyttede ledelsen i samarbejde med Kvindeligt Arbejder Forbunds Lyngbyafdeling lejligheden til at få indført et akkordsystem, "så kvinderne kan tjene mere, hvis de begynder at arbejde hurtigere", som fagforeningsformand Randi Niclasen så samarbejdsvilligt udtrykte det.

Her løste ledelsen i øvrigt ligelønsproblematikken på en snild måde. Konflikten begyndte, da to mænd blev ansat til at arbejde sammen med kvinderne for 5,50 kr. mere i timen. Da kvinderne indledte kampen blev mændene fjernet,

Strejkemøde på B&O.

TAG TIL MALLORCA MED DKP

Det er ikke kommunisters opgave at klare kapitalisternes problemer, men tværtimod at skabe problemerne for dem. Således siger et gammelt ord, som stadig kan bruges til at skelne mellem rigtige kommunister og folk som bare kalder sig det, men som reelt har travlt med at ordne og organisere det kapitalistiske udbyttersamfund.

DKPeren Erik Hansen

Fortsættes side 2

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123529

Et social-fascistisk parti

Fortsat fra side 1

støtter inden for hæren og politiet

Den korporative stat

Men også i kapitalismens hjerte - i produktionen, i selve udbygningen, viser socialdemokratiet sig som borgerskabets trofaste tjener

Siden slutningen af 1800-tallet har socialdemokraterne kæmpet for at gøre kapitalismen "krisefri". De har altid bestræbt sig på, som deres vigtigste opgave, at sikre ro og orden på fabrikkerne. Og det vigtigste middel hertil har naturligvis været tæmningen af arbejderklassens økonomiske kamp.

Vi har tidligere vist betydningen af September-forliget fra 1899, hvor socialdemokratiet svor kapitalismen evig troskab og fortsat godt klassesamarbejde - på hele arbejderklassens vegne! Og da socialdemokratiet endelig i tredverne fik lov til at regere landet med Stau-ning i spidsen, begyndte arbejdet med at indlemme fagforeningerne i statsapparatet - det vil sige på at opbygge den korporative stat. Resultatet af denne indsats mærker vi på vores ryg hver eneste dag på arbejdspladserne: fagforeningen er ikke længere arbejderklassens. Den styres helt og holdent af borgerskabets lakajer og følger de kapitalistiske love som socialdemokraterne har fået oprettet for arbejdsmarkedet: forhandlingsregler;

arbejdsformidling og arbejdsret, m. m.

Krisen og fondsdannelser

De sidste ti år er det blevet stadig vanskeligere for kapitalisterne at få hevet profitterne hjem, og der har i høj grad manglet kapital til nye investeringer. Her er socialdemokratiet trådt hjælpende til med oprettelsen af de store fondsdannelser. Gennem skatterne har man for eksempel opbygget statens bolig- og byggefond, og ATP-fonden. Formålet med dem er at bøde på krisen ved at stille kapital til rådighed for monopol-føretagerne. Og her hvad socialdemokraterne selv siger om økonomisk demokrati:

"Udover motivet til større lighed (!) er økonomisk demokrati også med til at skabe den kapital og opsparing som er nødvendig i et moderne industrisamfund, for at det kan viderebygges" (Fra Valg 71, socialdemokraternes valgåndbog)

De stikker ikke noget under stolen her. Holde liv i kapitalismen, det er deres erklærede mål.

Det er værd at bemærke, at socialdemokratiets bestræbelser på at opbygge den korporative stat begyndte samtidig med Musolinis og Hitlers bestræbelser og med samme mål: klassesamarbejde gennem den korporative stat for at sikre roen i produktionen. Således fødtes socialfascismen og fascismen i den samme periode. At de også havde samme fader - monopolkapitalen - skal vi senere vise.

Arbejderparti?

Længe har vi fået tudet ørerne fulde om, at socialdemokratiet er et

arbejderparti. I dette hylekor, har også DKP og de øvrige repræsentanter for den småborgerlige socialisme hævet deres røster. De kritiserer det ganske vist for at være et dårligt arbejderparti, og siger at det skal bruge sit "arbejder"lertal noget bedre, men altså - et arbejderparti.

Socialdemokratiet er ikke noget arbejderparti. Det begyndte som et arbejderparti, der naivt troede at man kunne nå til socialismen ved hjælp af reformer, men det udviklede sig til et parti for borgerskabet, for "det moderne erhvervsliv". Hvordan gik det til?

Socialdemokratisk hamskifte

Med imperialismens fremvækst ændres de økonomiske forhold og dermed hele samfundet.

Lenin, som grundigt analyserede imperialismen og dens betydning for arbejderklassens revolutionære kamp, sagde:

"Imperialismen ændrer i en vis udstrækning situationen. Objektivt set er opportunisterne (forrædere, der svinger med vinden i klassekampen, men som altid står på fjendens side, når det gælder, AB) en del af småborgerskabet og visse dele af arbejderklassen, som er blevet bestukket af imperialisternes superprofitter og forvandlet til vagthunde for kapitalismen og ødelæggere af arbejderbevægelsen"

Det er altså imperialismen, som lægger grundlaget for socialdemokratiets forræderi. Men er forræderne ikke stadigvæk arbejdere? Nej, Lenin siger det klart:

"Nogle få krummer af borgerskabets enorme profitter bliver kastet til den lille gruppe af arbejderbureaukrater, arbejderaristokrater og småborgerlige medløbere. Socialchauvinismen (socialisme i ord, men forsvar for det kapitalistiske fædreland i praksis, AB) og opportunismen har den samme klassebasis, nemlig alliancen mellem et lille lag af privilegerede arbejdere og "deres" nationale borgerskab mod arbejderklassens masser"

De socialdemokratiske ledere i parti og fagbevægelse har altså skiftet klasse. De gjorde det samtidigt og overalt i Europa før 1. verdenskrig, hvor de alle, med undtagelse af de russiske bolsjevikker, sluttede op bag deres "eget" lands borgerskab i den imperialistiske verdenskrig. Socialdemokraterne har allieret sig med borgerskabets imperialistiske del og deres interesser er smeltet sammen med den. Disse "arbejder"lederes eksistens er kun sikret så længe imperialismen består. Og efterhånden som arbejderklassen skærper kampen, og revolutionen rykker nærmere, vil de bruge den statsmagt, som de selv har udbygget og styrket, til at slå ned på den revolutionære bevægelse. De vil forsvare kapitalismen til det sidste, for den er grundlaget for deres snyltere eksistens. På denne måde vil socialdemokratiet i højere og højere grad afsløre sig som et social-fascistisk parti. Og hvis der ikke føres en uforsonlig kamp mod dette parti, så kan der slet ikke være tale om en revolutionær bevægelse.

ABONNER NU!

Mallorca

Fortsat fra side 1

Til den sidste kategori har vi tidligere henvist til fællestillidsmanden på B&W-værftet, Erik Hansen, der som bekendt også er medlem af Centralkomiteen i Danmarks såkaldte kommunistiske Parti. Vi kan her bringe et friskt eksempel på den finfølelse og fantasi, som denne "kommunist" lægger for dagen for at komme B&Ws be- trængte ledelse til hjælp.

Som bekendt fra dagspressen er man på B&W-værftet kommet bagud i produktionsplanen på grund af uforudsete vanskeligheder med at bygge en kranbjælke af en helt ny type for Kockum-værftet i Sverige. Sammen med Dollarkrisen har dette svækket B&W-ledelsen økonomisk.

Bør en rigtig kommunist nu hjælpe ledelsen med at få produktionen rettet op igen gennem en ekstra indsats fra arbejderne? Eller skal han benytte sig af ledelsens svage stilling og dens angst for yderligere forsinkelser (f. eks på grund af strejker) til at organisere sine arbejdskammerater til kamp for

Social-fascisten roser sin arbejdsret

Den 10/5 kunne man læse i Information, at arbejdsminister Erling Dinesen roser arbejdsrettens hårde domme over arbejderne på Ålborg Værft, Den kongelige Porcelænsfabrik, Schaub og Co. og Århus havn. Dommene er rigtige, siger han, fordi disse strejker "har det fælles træk, at der dels er tale om ulovlig arbejdsnedlæggelse, dels at deltagerne i arbejdsstandsen har siddet en fællesmødeudtalelse og en henstilling fra arbejdsretten om at genoptage arbejdet overhørig". Og han slår fast, at det ikke er hans mening med det nye forslag til lov om arbejdsretten, at lempe bestemmelserne overfor strejkende arbejdere. Efter hans mening indeholder lovforslaget heller ikke denne "risiko". - Vi konstaterer blot, at social-fascis-

Arbejdsminister Dinesen

terne selv bekræfter den vurdering af den "nye" arbejdsret, som vi kom med i forrige nummer.

Det er på denne måde, vi skal kende dem. I ord er de "sociale" - de snakker om "velfærd" og "større lighed". Men i gerning er de fascister. Med deres fagretslige regler, deres arbejdsformidling - kort sagt deres klassesamarbejde, har de fået opbygget en stat af samme type som Hitlers og Mussolinis, en korporativ stat, hvor fagforeningerne er blevet vrasket ud af hænderne på arbejderklassen og gjort til et redskab for kapitalisterne mod os. Formålet er selvfølgelig at sikre ro og orden på arbejdspladserne, det vil sige sikre uhindret udbygning. Og de arbejdere, der vover at sætte sig ud over de kapitalistiske love. I dag prøver man at ramme dem med hetz og bøder. I morgen, når prisstigninger og arbejdsløshed tvinger os til bedre organiseret og endnu mere hårdnakket kamp, vil vi blive mødt med udelukkelse af fagforeningen og politi-vold.

Fascisme er ikke kun brune skjorter og sorte støvler og "heil". Det er også en diktatorisk statsmagt, først og fremmest rettet mod arbejderne selvstændige kamp. Og den stat har socialdemokraterne opbygget. Derfor er de social-fascister: sociale i ord, men fascist-ter i gerning.

Arbejdermord i Spanien

I begyndelsen af april samledes over 1000 strejkende spanske bygningsarbejdere til møde på deres arbejdsplads. Arbejdskøberen tilkaldte politi, som prøvede at splitte arbejderne ved at åbne ild. Ved sammenstødet blev Manuel Fernandez dræbt, og flere andre arbejdere blev alvorligt skadet.

Manuel Fernandez er ikke den spanske arbejderklassens første martyr. I de seneste år er mange arbejdere blevet dræbt af politikugler, og hundredevis er blevet skadet hårdt.

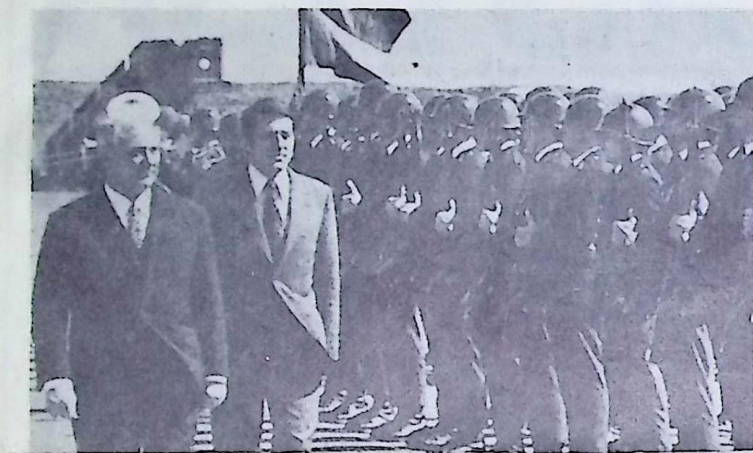
Fascisternes forsøg på med terror at kvæle arbejderklassens kamp er imidlertid mislykkedes. I januar i år blev der strejket i 800.000 arbejdstimer, og i februar strejkede 32.000 arbejdere i 2 millioner arbejdstimer.

Undertrykkelse avler modstand - den dag nærmer sig, da de spanske arbejdere igen rejser oprør- rets røde fane.

Følg klassekampens udvikling i Sverige. Læs KFml(r)s ugeblad:

Poletären

Bladet og de andre tidsskrifter og pjecer, som KFml(r) udgiver, kan købes i vores boghandel RØDE FANE eller bestilles fra vort forlag.

Den social-fascistiske krigsminister Olesen modtager besøg i Værløse.

Vilde strejker

Fortsat fra side 1

og ledelsen sagde, at så var der ikke noget ligelønsproblem mere!

Bruel og Kjær

Også på Bruel og Kjær's fabrikker i Nærum fik kvinderne lønforhøjelser og en vis udligning af forskellen mellem mands- og kvindelønninger. Det skete ved en kort strejke på 4 timer d. 25. april. Men samtidig accepterede tillidsfolkene en bonusordning, der belønner morakkeri, ved at give højere tillæg ved højere arbejdstempo.

Der har været mange andre strejker for ligeløn. På GNT-AUTOMATIC i Søborg, på RAHBÆK FISK i Fredericia og på LK-NES, (læs den rapport som vi har modtaget fra LK-NES). Fælles for dem alle er, at der med få timers eller dages strejke er opnået ret store lønforhøjelser. I sig selv et godt argument for at føre kampen i form af vilde strejker, og blæse på alle de kapitalistiske love der gælder for arbejdsmarkedet.

Men det er også fælles for strejkerne, at det ikke er kvinderne selv, som har haft ledelsen af dem. I stedet er det hurtigt lykkedes fagforeninger og tillidsfolk at få stoppet de "ulovlige arbejdsstandsninger" og få nogle forhandlinger igang. Her er der så opnået visse lønforhøjelser på grund af kvindernes kampvillighed. Men det oprindelige krav om ligeløn (forstået som samme løn for samme arbejde) er blevet solgt. I stedet er der blevet indført jobvurderings-systemer, der kun kan bidrage til at splitte arbejderne, og øge udbygningen. Med fagforeningens hjælp vil kapitalisterne hele tiden søge at vinde på gyngerne, hvad de sætter til på karusellerne.

Fagforeningerne vil opsu-ge den selvstændige kamp

Så snart der opstår den spædeste begyndelse til selvstændig kamp fra vores side, kommer fagforeninger og tillidsfolk ilende til for at opsu-ge den og brænde den. De bruger aktiviteten til at få indført no-

get der i øjeblikket ser ud som en forbedring, men som på længere sigt vil vise sig at være det stik modsatte. Det viser sig helt op på organisationernes topplan. I forbindelse med B&O-strejken vedtog Centralkomiteen af Metalarbejdere og Arbejdsgivernes Sammenslutning (Jernet), at det jobvurderingssystem, som man fik indført på B&O, skal danne for- billede for alle de lokale ligelønsforhandlinger inden for "jernet".

Hvad kan vi lære?

Vi kan lære, at fagforeningerne er den kapitalistiske stats forlængede arm. De er til for at opretholde ro og orden på arbejdspladserne, de er til for at få os til at overholde de kapitalistiske love der gælder for arbejdsmarkedet. De er til for at passivisere os og sikre en uhindret og øget udplyndring af os. Det er også hvad flere og flere arbejdere indser, og der- for vælger de den selvstændige klassekamp, den vilde strejke.

Men vi kan også lære, at hvis vi virkelig vil have ført vores krav igennem, og forhindre at vores aktivitet bliver opsuget og brugt til at luske forringelser igennem, så må vi selv lede strejkerne. Vi må på et strejkemøde hvor alle deltagere, vælge et strejkeudvalg, en strejkekomite, der hele tiden skal stå til regnskab over for strejke- mødet. På denne måde kan vi med det samme afsætte folk der viser den mindste vaklen og blødsødenhed overfor arbejdspladserne. Det er den eneste måde vi kan få vores krav igennem på. Men det er også den eneste måde at strejken kan gen- vinde sin betydning, og blive det den skal være: En skole i at føre klassekamp. En skole, hvor vi lærer at skælle ven fra fjende i kam- pen for socialismen.

ARBEJDERKLASSENS FRIGØRELSE MÅ VÆRE DENS EGET VÆRK.

KØB STUDIEPAKKEN!

Studiepakken består af følgende tekster:

Det kommunistiske manifest (Marx og Engels)

Om dialektisk og historisk mate- rialisme (Stalin)

Politisk Økonomi (ARBEJDERBLADET / KFml(r))

Staten (Lenin)

Et forslag vedrørende den interna- tionale kommunistiske bevægelses generallinje (Kinas Kommunistiske Partis Centralkomite)

Om partiet (Lenin, Stalin)

Sammen med en studievejledning udgør studiepakken en grundsko- ling i Marxismen-leninismen Mao Tse-tung tænkningen, arbejder- klassens videnskab om kapitalis- mens undergang og den socialistis- ke revolution. Skriv efter den og brug den til selvstudium, eller sammen med nogle arbejdskamme- rater. Indsæt 15 kr. på:

GIRO 20 43 45
ARBEJDERBLADETS FORLAG
Falkonergårdsvej 15
1959 V

Eller endnu bedre:
DELTA I ARBEJDERBLADETS
STUDIEKREDESE.
Tilmelding på ovennævnte adresse.

at aftvinge kapitalisterne indrøm- melser?

I forvejen arbejder der allerede en hel del over, men B&W-ledelsen er ikke tilfreds med det. Den har kastet sit blik på 5-dages-ugen og har sagt til sin fællestillids- mand:Erik, du må hjælpe os. Kan du ikke få dem til at arbejde om lørdagen også?

Og hvordan prøver vor Fælles- tillidsmand så at klare denne van- skelige opgave at gøre lørdagsar- bejde populært i en tid med stigen- de produktionspres og voksende skatte-flåning ikke mindst på over- arbejde?

Dette fik vi at se tirsdag den 22. maj, hvor Erik Hansen kom til mikrofonen i frokostpausen og forbavsede alle med sit fantastis- ke forslag til løsning af krisen:

Hvis en mand arbejder 8 lørdage, så skal B&W give ham et såkaldt "kursusophold" på en uge i Spanien, og hvis han arbejder i 16 lørdage, så må han tage sin kone med. Overarbejdsbetalingen skal sættes på en lønpenge-konto og udbe- tales ved afrejsen.

"Kursus"-turen skulle ikke gå til det berygtede Caranbanchel-fæng- sel i Madrid, hvor bl. a. Marcelino

Camacho og hans kammerater venter på domme op til 20 år for fagforeningsvirksomhed. Turen skulle heller ikke gå til Ferrol- værftet, hvor Francos fascistiske politi for nylig beskød nogle strej- kende arbejdere og dræbte 2. Næe - "kursus"-turen skulle slet og ret gå til Mallorca, og her skulle man ifølge Land og Folk d. 26/5 studere "samarbejdsfor- mer og muligheder for øget sam- arbejde"

For en ny politik

En af DKPs paroler er "For en ny politik", og man må sige, at Erik Hansen ikke lader det blive ved snakken. For 35 år siden drog mange danske kommunister til Spanien for at deltage i borgerkri- gen mod Franco-fascisterne - idag forsøger en ledende partikammerat at arrangere kursus-tur samme- steds hen.

Til Erik Hansens store fortrydel- se, blev hans forslag imidlertid nedstemt i fællesklubbens repræ- sentantskab. Det ville ellers have været interessant at se, hvil- ken inspiration han kunne have hentet i denne fascist-stat, hvor man som bekendt tager ret så håndfast på klassesamarbejdet.

KAMPENE I LIBANON

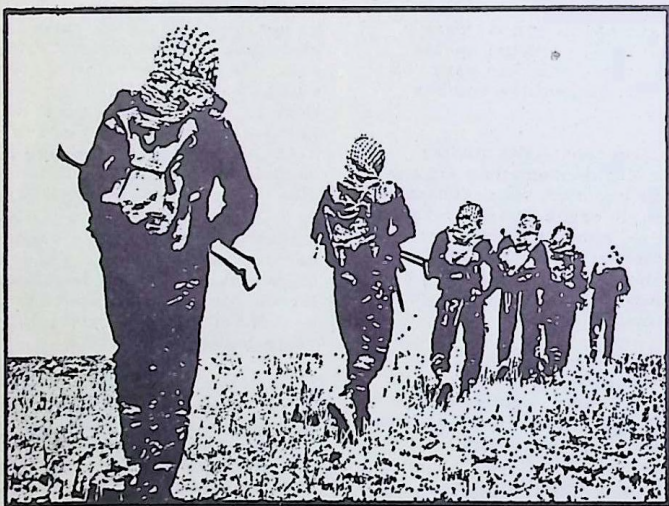
Nyt forsøg på at udrydde palæstinenserne

MED IMPERIALISTERNE I RYG-
PROVEDE DET LIBANESISKE
BORGERSKAB AT GENNEMFØRE
ET NYT "SORTE SEPTEMBER".

Med støtte fra CIA gennemførte de israelske terrorister d. 10. april endnu et angreb på den palæstinensiske befrielsesbevægelse. De dræbte 3 partisanledere i deres hjem i Beirut. Formålet var at skabe en regeringskrise i Libanon, som kunne munde ud i libanesisk angreb på de palæstinensiske flygtningelejre. Det lykkedes. Ministerpræsident Salaam, der havde tolereret palæstinenserne væbnede tilstedeværelse i Libanon, måtte gå af. Han afløstes af Hafez, der straks indledte en hårdere kurs. Men han var ikke hård nok. 14 dage senere måtte også han gå af, og militæret overtog kontrollen. Resultatet blev den libanesiske hær overfald på flygtningelejrene med panservogne, jagerbombere og artilleri. Et forsøg på at gentage den jordanske kong Husseins massakre på palæstinenserne i september 1970 - den såkaldte "sorte september".

Mens dette skrives, er det svært at sige, hvad udfaldet bliver. Om palæstinenserne holder stillingen, eller de er tvunget yderligere tilbage. Men et er sikkert. Ved egen kraft kan den libanesiske regering ikke knuse frihedsbevægelsen. Dels fordi den libanesiske hær er ret svag (kun 13.000 mand), dels fordi den libanesiske arbejderklasse er militant og kampvillig. Den slutter helhjertet op på palæstinenserne side.

Det så vi efter zionisternes mord på de 3 partisanledere i april. 250.000 mennesker rejste sig til demonstration i Beirut i protest mod zionismen og mod regeringens "kiggen på" mens zionisterne udførte deres mord. Den militante arbejderklasse, og den brede sympati for befrielsesbevægelsen, vanskeliggør i høj grad borgerskabet.

Palæstinensiske guerilla-patrujler.

bets forsøg på at likvidere palæstinenserne. Den opgave kan det ikke klare selv. Men der er også imperialister nok, som står parat til at hjælpe til.

USA-imperialismen står bag

At det er USA-imperialismen, som står bag, kan der ikke herske nogen tvivl om. Det er en kendsgerning, at CIA deltog i mordet på de palæstinensiske ledere. Det er også et led i USA's øgede aktivitet i mellemøsten, som Nixon indvarslede med sin "kroningstale" i januar.

Den økonomiske baggrund er simpelthen den energikrise, som USA befinder sig i. På grund af kapitalismens uhemmede og planløse forbrug af råstoffer, vil USA om 15 år være i den situation, at de skal importere 4 gange så meget olie som i dag. Og hvor skal de tage den fra? Fra mellemøsten. Her findes 70% af verdens kendte oliereserver, olien er nem at komme til, og den er af høj værdi. Det er klart, at enhver befrielsesbevægelse i dette område vil

komme USA på tværs, og derfor må den udryddes. Her træder USA's forlængede arm Israel hjælpende til.

Men det er ikke kun på grund af oliemangel, at USA netop i disse tider øger sin aktivitet i mellemøsten. USA er nemlig ikke længere den eneste imperialistiske supermagt. Andre imperialiststater har i de seneste år vokset sig stærke, og de vil nu også have en plads i solen, samtidig med at også de er ved at komme ud i en akut oliekrise. Det drejer sig først og fremmest om Sovjet, men også EF-landene og Japan. Sovjet er i dag selvforsynende med olie, men amerikanske og russiske eksperter har regnet ud, at allerede i 1980 vil Sovjet have behov for at skaffe sig olie udefra. Derfor har Sovjet også længe arbejdet på at få foden inden for i mellemøsten, og det er lykkedes i Ægypten, Syrien og Irak. Det er klart, at sådanne imperialistiske bestræbelser øger faren for en røverkrig om olien.

Men det er også klart, at den palæstinensiske frihedsbevægelse kommer imperialisterne på tværs. Med kravet om national selvstændighed og folkets ret til selv at eje de rigdomme, der findes i deres område, repræsenterer de en fare, der må udryddes. Derfor kan man også se imperialisterne, især USA og Sovjet samarbejde i forsøg på om muligt at likvidere palæstinenserne kamp. USA's rolle her er helt klar. Uden den enorme økonomiske og militære hjælp fra USA ville Israel brase sammen som et korthus. Israel er USA-imperialismens spydspids i mellemøsten, og zionisterne gør det grove arbejde i forsøget på at holde palæstinenserne nede. Dels ved direkte terrorangreb på flygtningelejrene i Libanon, Syrien og Jordan, dels ved mindre aktioner, der giver de reaktionære regimer i de pågældende lande, anledning til at angribe palæstinenserne, som nu i Libanon.

Sovjets rolle

Men de sovjetiske social-imperialister (socialister i ord, imperialister i gerning) yder også deres til at holde palæstinenserne nede og bekæmper dermed hele den arabiske revolution.

Sovjet taler for "en fredelig løsning af mellemøstenproblemet". Dermed forkaster de folkets ret til med våben i hånd at fordrive imperialisterne. I sidste ende betyder det en afvæbning af befrielsesbevægelsen. Det er imperialistisk politik.

Sovjet støtter Israel ved at tillade tusindvis af jøder at udvandre fra Sovjet til Israel. I 1970 var det kun tilladt nogle få hundrede at rejse ud, i dag er tallet helt oppe på 3.000 om måneden! Det er klart, at det er en vældig støtte til opbygningen af den israelske morderstat, at modtage disse man-

ge, for det meste højtuddannede jøder. Sovjet gav tilladelsen i en studehandel med USA for at bevare de gode handelsforbindelser med amerikanerne.

Men Sovjet har også aktivt støttet de forsøg, der har været på at likvidere befrielsesbevægelsen. Sovjet godkendte USA's Roger-plan fra 1969, der betød mobilisering og oprustning af de reaktionære arabiske regeringer. Det første resultat af denne plan var Husseins massakre på palæstinenserne i den "sorte september". Sovjet har også godkendt Husseins plan om et forenet jordansk kongedømme, hvor Jordan-flodens vestbred skulle indgå som en palæstinensisk

delstat. En plan der fuldstændig kaster vrang på palæstinenserne krav og anerkender staten Israels ret til at eksistere.

Også i det aktuelle tilfælde i Libanon har Sovjet haft en finger med i spillet. To dage efter at kampene i Libanon brød ud, rejste Syriens udenrigsminister til Moskva. Straks efter at han var vendt tilbage til Syrien lukkede han grænserne til Libanon og forhindrede derved en afdeling på 20.000 palæstinensiske guerilla'er at gå ind i Libanon og støtte deres kæmpende brødre der. Ordren til grænselukningen fik han i Moakva. Den syriske regerings flammende appeller til det libanesiske folk om at rejse sig mod

regeringen, var kun tomme ord.

Militært har Sovjet "hjulpet" tre arabiske stater ved at gøre dem totalt afhængige af sovjetiske våben og sovjetiske ekspertise. Med dette opnår Sovjet to ting: Dels giver de udseende af at være vældig militante og støtte kampen mod Israel, dels forhindrer de, at der bryder en virkelig krig ud. For det er værd at bemærke, at disse våben i det store hele er forsvaretsvåben. På denne måde opretholdes der en tilstand af "hverken krig eller fred", hvor Israel ubehindret kan foretage sine terrorangreb mod flygtningelejrene. Det er en tilstand, der er gunstig for både USA og Sovjet på nuværende tidspunkt. Hver for sig får de bedre arbejdsro til at binde forskellige stater til sig. USA tager sig især af Israel og Iran. Sovjet tager sig af Ægypten, Syrien og Irak. Imperialisterne får arbejdsro til at sikre sig det, som hele spillet i mellemøsten drejer sig om: Olien. Men efterhånden som imperialiststaterne driver rovdraft på energi-kilderne, vil deres behov for olie vokse og vokse, og dermed også faren for en imperialistisk røverkrig i mellemøsten.

Støt det palæstinensiske folks kamp

Det er disse fjender den palæstinensiske befrielsesbevægelse og alle arabiske folk er stillet over for i dag: Imperialismen (først og fremmest repræsenteret af USA-imperialismen), den israelske zionisme, den sovjetiske socialimperialisme, og de reaktionære arabiske regeringer.

Fortsættes side 4

KVINDENS FRIGØRELSE UNDER PROLETARIATETS DIKTATUR

af Fang Kuei-mei, Kinesisk fabriksarbejderske.

I sidste nr. af ARBEJDERBLADET bragte vi en artikel om kvindens stilling i den kapitalistiske produktion. Den handlede også om hvorfor kvinden først får mulighed for virkelig frigørelse i det socialistiske samfund. For at belyse det yderligere, bringer vi her en oversættelse fra månedsbladet KINA - en beretning skrevet af en fabriksarbejderske.

For 32 år siden begyndte jeg at arbejde i en bomuldsfabrik. Dengang var jeg 12 år gammel. Jeg og mine jævnaldrende husker udmærket hvor elendig tilværelsen var for arbejderkvindene i det gamle Kina. Maskinerne var gamle, og der fandtes ingen arbejderbeskyttelse. Vi arbejdede i et rodet og støvet værksted 12 timer dagligt, og vi havde ikke engang tilladelse til at drikke et glas vand. På fabrikken blev kvinderne diskriminerede. Vi fik mindre i løn end mændene. Hvis vi giftede os, så blev vi fyret, så mange piger turde ikke gifte sig. Hvis de gjorde det, måtte de holde det hemmeligt. Når mødre gik på arbejde, måtte de lase deres børn inde, hvis de ikke havde nogen til at se efter dem.

Efter det nye Kinas grundlæggelse i 1949 er alt dette blevet ændret. Kinas forfatning, som blev vedtaget i 1954, foreskriver at: "Kvinderne i Folkerepublikken Kina nyder samme rettigheder som mændene på alle områder i det politiske, økonomiske, kulturelle og sociale liv, samt i familien".

Et hvilerum for gravide kvinder på fabrikken

Tag for eksempel min arbejdsplads Pekings tredje bomuldspinderi. I de sidste 16 år siden fabrikkens grundlæggelse har den udviklet sig kraftigt, og der er nu 6.000 ansatte, hvoraf kvinderne udgør 70%. Vi har samme rettigheder som mændene. Hver uge studerer vi marxismen-leninismen, og diskuterer indenrigspolitik og verdensbegivenhederne. På den måde bliver vores politiske bevidsthed hele tiden større. I 1954 blev jeg medlem af det kommunistiske parti.

Det er os, arbejderne, der er herre i det nye Kina. Vi har et stort ansvar, og jeg er ganske klar over det ansvar. Flere af os kvinder har ledende poster på vores fabrik, og endnu flere er mønsterarbejdere eller fremskredne arbejdere. Jeg har været vicetillidskvinde på min afdeling i mange år. Nu er jeg teknisk instruktør i væveri, og min opgave er at oplære de unge arbejdere, samt hjælpe mine arbejdskammerater med at løse produktionsproblemer. Jeg følger at jeg må forsøge at leve op til den tillid som partiet viser mig.

Kinas forfatning fastslår at mænd og kvinder får samme løn for samme arbejde. Lønniveauet afhænger af arbejdets karakter og arbejdets dygtighed. Min mand og jeg arbejder på samme fabrik, han tjener 76 yuan om måneden, jeg tjener 78. Desuden findes der særlige beskyttelsesbestemmelser for kvinder. Vi kan gå på pension som 55-årige, fem år tidligere end mændene. En gravid kvinde får lettere arbejde, og fra graviditetens 5. måned kan hun tage pauser på sammenlagt en time i løbet af arbejdsdagen. Efter fødslen har hun orlov på 56 dage med fuld løn. Når hun begynder at arbejde igen, har hun ret til at forlade sin maskine når barnet skal spise.

Fabrikken har en veludrustet vuggestue og børnehave. Vuggestuen

tager imod børnene fra de er 56 dage gamle. Den og børnehaven tager sig af børnene til de er 7 år gamle og skal begynde i skolen. Samtidig har nogle arbejdersker fået til opgave at undervise i familieplanlægning. Dette arbejde er gået godt fremad på vores fabrik.

Fabrikken viser også stor omsorg for arbejderkvindernes sundhed. Hvert år gennemføres en grundig lægeundersøgelse. Hvis nogen viser det mindste sygdomstegn, kan vedkommende straks blive behandlet. I 1961 fandt lægen ud af at jeg led af TB. Fabrikken sendte mig til et arbejdersanatorium uden for Peking. Jeg blev der i 4 måneder, indtil jeg var helt rask. Under min sygdom fik jeg fuld løn, jeg betalte kun for en del af mine kostudgifter, resten - lægetilsyn, medicin og særlig nærende mad var gratis.

Ligesom mændene deltager vi i det politiske, kulturelle og tekniske arbejde. Men hvordan ligger det med husarbejde? I min familie hjælper alle til. Den som har tid tager sig af de forskellige opgaver. Takket være dette har jeg været i stand til at gennemgå alle de fritidskurser som fabrikken har arrangeret. Før kunne jeg hverken læse eller skrive.

Alle forældrene lægger stor vægt på deres børns opdragelse. Jeg har mine tre sønner i en skole ikke langt herfra hvor jeg bor. Jeg er ikke bekymret for dem, for vort nye samfundssystem er helt anderledes end det gamle. Nu er hele samfundet og livet en skole, og lærere og forældre samarbejder for at opdrage børnene. Efter skoletid er børnene beskæftiget med kropsarbejde, studiebesøg og udflugter leg og sport. De kan se gode og lærerige film, og der findes masser af gode bøger og tidsskrifter at læse. Mine drenge er fuldt beskæftiget hele dagen. Som mor ser jeg i dem vort socialistiske fædrelands fremtid og håb.

Køb og læs

DEN LILLE RØDE

I ARBEJDERBLADETS boghandel RØDE FANE kan du nu få den berømte bog: Citater fra formand Mao Tse Tung - også kaldet "Den lille røde". Bogen indeholder citater fra værker som for størstedelen er skrevet under den store kinesiske revolution, men som alle ægte marxistiske bøger, rummer den også almen erfaringer, som kan bruges af os idag.

Libanon Fortsat fra side 3

Vi må se i øjnene, at palæstinen-serne i de sidste to år er blevet hårdere og hårdere trængt. Men de kæmper for en retfærdig sag mod undertrykkelse, udbytning og imperialismen og for folkenes frihed og selvstændighed. Derfor vil de også seje. I dag ligger den palæstinske befolkningsbevægelses opgave i at forene sig med de arabis-

ske masser, sådan som vi så det i den store demonstration i Beirut - forene sig med dem, ikke kun i kampen for et frit Palæstina, men også i kampen mod de borgerlige arabiske regimer, som til stadighed falder den palæstinske befolkningsbevægelse i ryggen. Forudsætningerne for at palæstinskerne kan knuse den israelske stat og befri Palæstina er, at socialismen sejrer i en række arabis-

ske lande, således at palæstinskerne får et sikkert bagland. Det er blevet tydeligt efter kampene i Jordan, september 1970 og de nuværende kampe i Libanon. En anden vigtig opgave er at knytte tætte kontakter med den revolutionære bevægelse i Israel - både blandt arabere og jøder (for ikke at sige er zionister!).

Den danske arbejderklasse må vise sin solidaritet med folkene i de undertrykte lande ved at føre en uforsonlig kamp mod vores eget imperialistiske borgerskab. Det borgerskab der anerkender og støtter den israelske mordestat.

Venskabet med KINA
Gydegade 5 - 8200 Århus N

Tegn abonnement på Foreningen Venskab med Kinas småskrifter om livet i Folkets Kina. 15 kr. for en serie på 10 hæfter.

Arbejderbladets Forlag

ENGELS: Arbejds rolle ved abens forvandling til menneske	1. 00 kr
LENIN: Hvad skal man begynde med? (Nyhed)	4. 00 kr
Staten	2. 00 kr
Om strejker	1. 00 kr
LENIN/STALIN: Om partiet	3. 00 kr
STALIN: Om dialektisk og historisk materialisme	3. 00 kr
DIMITROV: Om fagforeningerne	2. 00 kr
OM STREJKETAKTIKKEN Strassbourgeserne	2. 00 kr
POLITISK ØKONOMI Arbejderbladet og KFML(r)	3. 00 kr
ARBEJDERBLADETS STUDIEVEJLEDNING	1. 00 kr
Kritik af BOMs "Forslag til platform for MLE"	2. 00 kr
Kan bestilles fra ARBEJDERBLADETS FORLAG, Falkonergrædsvej 15, 1959 Kbh. V - GIRO 20 43 45	

ARBEJDER-SOLIDARITET

Kun ulovlige strejker kan sejre og ingen ulovlige strejker kan vindes idag, uden solidaritet fra andre arbejdspladser - både politisk og økonomisk. Derudfra støtter Arbejder-solidaritet de ulovlige strejker og forsøger at sprede kamperfaringer til andre arbejdspladser. Indmeldelse og nærmere oplysninger om foreningen fra ARBEJDER-SOLIDARITET Kgs. Bastionsvej 3 5800 Nyborg.

Breznev Fortsat fra side 1

På flere forskellige steder blev der på samme tid lynhurtigt mobiliseret mindre demonstrationer, som efter en kort tale lige så hurtigt blev opløst. Politiet stod magtesløst over for en sådan taktik og fik aldrig mulighed for at gribe ind.

Revisionisterne støtter borgerskabet

Når modsætningerne i samfundet skærpes, og borgerskabet begynder at slå ned på arbejderklassens vågnende kamp med politi-terror, så bekender revisionisterne åbent kulør og slutter op bag borgerskabets hetz, som vi så det i DKPs avis "Unsere Ziet". Så viser de, hvad de er - en kontra-revolutionær stødtrop, som åbent kræver, at den revolutionære bevægelse med alle midler skal knuses, forbydes og forfølges. Det er nemlig korrupte arbejderforrædere, der sidder i spidsen for DKP. De stimulerer sammen ved kapitalens kødgryder og kræver "medbestemmelsesret" i virksomhedsnævne, de vil være med til at forvalte kapitalismen og udbytningen, mens de snakker om, at de vil give det hele "et menneskeligt ansigt".

De er de mest aktive forkæmpere for de vesttyske imperialisters og de sovjetiske social-imperialisters samarbidspolitik. Mandag d. 21. maj gennemførte DKP i Tyskland en hyldestemonstration til fordel for Breznev.

Om herhjemme slutter Land og Folk sig selvfølgelig til hylekoret, og skælder og smælder mod "venstre-ekstremisterne", der ville demonstrere mod Breznev.

(Læs i ARBEJDERBLADET 3/73 om baggrunden for Breznevs besøg i Bonn, om imperialisterne, der snakker om fred men forbereder en ny krig)

KAMPENS VEJ

Tegn abonnement på ARBEJDERBLADET's nye teoretiske serie

ARBEJDERBLADET starter 1. juni udgivelsen af en serie teoretiske hæfter, som vi opfordrer vores læsere til at tegne abonnement på.

Borgerskabet har for vane at fremstille videnskab og teori som noget, der er forbeholdt intellektuelle med hang til tørre studier, mens de hellere ser, at arbejderklassen indskrænker sig til at studere Otto Leisner i TV.

De ønsker nemlig at have monopol på viden og holde arbejderklassen hen i sløv passivitet foran skærmen fordi de ved, at den aften, hvor arbejderne tænder lampen og begynder at sætte sig ind i marxismen-leninismen, videnskaben om arbejderklassens befrielse, den aften begynder deres udbytterregime at vakle.

For når arbejderklassen begynder at kende den revolutionære teori, så kan han gøre hvad ingen intellektuel formår, nemlig at forbinde den revolutionære viden med den daglige kamp på arbejdspladsen mod kapitalismen.

I kampen for socialismen er det af afgørende vigtighed, at der findes en stor teoretisk ballast i arbejderklassen. Tænk bare på, hvordan det gik med DKP. Da lederne efter krigen begyndte at udarte til de rene socialdemokratiske spytslikkere, var der mange arbejdere der kunne se, at den var gal, men ingen, der kunne gå i spidsen og tage kampen op. De havde ikke den teoretiske sikkerhed, der skulle til for at tage livet af lederens demagogi, deres løgnagtige "forbedringer" af marxismen-leninismen.

Hvis man i DKP havde foretaget grundige teoretiske studier, havde meget set anderledes ud idag. Så havde vi ikke stået så aldeles på bar bund, som tilfældet er, så havde arbejderklassen stadig haft det revolutionære parti, den savner i så høj grad.

I arbejderklassens kamp for socialismen er det af afgørende betydning, at den lærer marxismen-leninismens teori og metode at kende, at den i stadig større omfang sætter sig ind i fortidens revolutionære erfaringer. For jo mere arbejderklassen indser nødvendigheden af at sætte sig ind i marxismen-leninismen, jo oftere vil der dukke diverse "marxistiske" profeter op og erklære, at det mest "marxistiske", man kan gøre, er at holde sig i ro og stemme "marxister" ind i folkettingen, som vil ordne alt til det bedste. Vi kan også være sikre på, at der vil være folk, der hævder, at den eneste "marxistiske", man kan gøre, er at smide nogle kraftige bomber her og nu.

Kun gennem teoretiske studier kan arbejderklassen ruste sig mod den slags profeter, kun gennem viden om de revolutionære erfaringer kan arbejderne finde de retningslinier til handling, som både fører fremad og som gør at vi kan undgå uoverlagte dumheder, der giver tilbageslag.

Det er ud fra disse tanker, at vi nu tager hul på at udgive en serie teoretiske hæfter, som skal supplere ARBEJDERBLADET og give baggrundsviden om de ting, vi tager op heri.

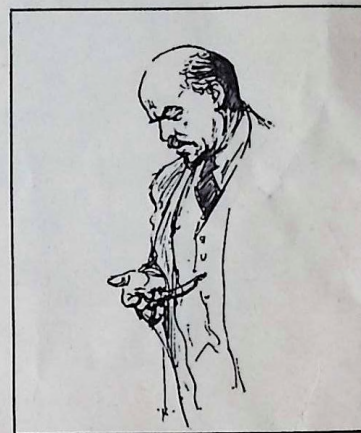
Hvad skal man begynde med?

Det centrale emne for vor serie vil være de problemer, der er forbundet med opbygningen af et nyt revolutionært arbejderparti, og det første hæfte består derfor

af en række artikler, som Lenin skrev ved århundredeskiftet om hvordan man skal tage hul på denne opgave i en tid med splittelse og teoretisk forvirring hos de revolutionære smågrupper.

I artiklerne viser Lenin, hvordan grupperne bør samle sig om et revolutionært marxistisk program, hvordan de skal organisere sig omkring et landsdækkende arbejderblad, som kan forene arbejderbevægelsen med den videnskabelige socialisme, som kan forene kampen for dagskravene med kampen for den socialistiske revolution.

Det var ved at løse disse vanskelige problemer, at det lykkedes Lenin og bolsjevikkerne at skabe det revolutionære arbejderparti, som 17 år efter skulle lede arbejderklassen til den socialistiske revolution i Rusland.

Lenin

Disse artikler er blevet brændende aktuelle at studere i dag, hvor smågruppe-dilettanteriet atter er en kendsgerning, og hvor det er en udbredt opfattelse blandt mange smågrupper, at det ikke gælder om at forenes på et revolutionært grundlag, men at det tværtimod gælder om at skabe endnu flere fagoppositionelle smågrupper rundt omkring på arbejdspladserne - hvad der ydeligere vil øge splittelsen - hvad der yderligere vil nedsætte de revolutionæres anseelse i arbejderklassens øjne.

Men vor serie vil også tage analyser af den danske virkelighed. Vi vil f. eks. bringe en artikel om, hvordan den kapitalistiske stat udvikler sig i fascistisk og socialfascistisk retning, vi vil tage spørgsmålet om om, hvordan klasserne forholder sig til hinanden i det moderne samfund, et emne af stor betydning for revolutionære arbejdere, der må vide præcist, hvem der er fjender, og hvem der muligvis kan blive forbundsfæller i kampen for socialismen. Derudover har vi planer om at bringe et hæfte af og om Stalin, da det er vigtigt at have konkret viden om historien og herunder også at kunne gennemskue de talløse løgne, som borgerskabet har udspremt om verdensproletariatets store leder gennem 30 år.

Men da vor serie helst skulle være så aktuel som mulig, har vi ikke lagt nogen endelig plan, men her blot givet en skitse over, hvad det drejer sig om. Eller med andre ord: Vi forbeholder os ret til ændringer i programmet.

Prisen for serien bliver 30 kr. for 8 hæfter. Beløbet indskrives på giro 20019 under mærket "Kampens vej".

STREJKEDAGBOG

Strejke på LK-NES for ligeløn

Strejken på LK-NES for ligeløn skal ses på baggrund af den store utilfredshed blandt kvinderne over den ved overenskomsten så højt besungne, men totalt udeblevne ligeløn. Det er interessant at bemærke, at afd. 5 i Kvindeligt Arbejderforbund, hvorunder bl. a. LK-NES hører, havde et flertal af nej-stemmer til mæglingsselskabet.

Vi modtog en bekendtgørelse underskrevet af 50 tillidskvinder under "Jernet" dagen inden vort ekstraordinære klubmøde tirsdag d. 9/5 kl. 16.00. Dagsorden: Ligeløn. I denne bekendtgørelse, som desuden var sendt til pressen og LO og AS (Arbejdsgivernes Sammenslutning) protesterede de 50 tillidskvinder mod LO og AS' holdning til ligelønsspørgsmålet. Inden 10. maj måtte der nås til enighed om "fuld ligeløn" - altså samme betaling for alle uafgjorte - ellers ville tillidskvinderne "ikke mere tage ansvaret for opretholdelsen af roen på arbejdspladserne" (for det er nemlig det de er der til).

Tirsdag d. 8/5 blev klubmødet afholdt med stor deltagelse. Vi fik her at vide, at forskellen mellem uafgjorte mænd og kvinder i Valby var på 3 kr. i antagelsesløn, 3,50 i timeløn og ca. 4,50 på akkorderne. Torsdag d. 11/5 ville der blive afholdt et møde mellem ledelsen på LK-NES (Københavns afd.) og tillidsfolkene for at drøfte ligelønnen. Vi skulle så komme op i kantine kl. 7 fredag morgen, for at høre om resultaterne fra mødet.

Fredag d. 11/5 kl. 7.00 mødte vi så op i kantine og fik at vide at ledelsen havde tilbudt en lønforhøjelse på 1,50 kr. som tillidsfolkene havde afslået. De havde for hele LK-NES krævet 2 kr. i timen, 2 kr. i ansættelsesløn og 30% på akkorderne. Dette svarede nogenlunde til lønforskellen mellem de lavestbetalte mænd og kvinder i

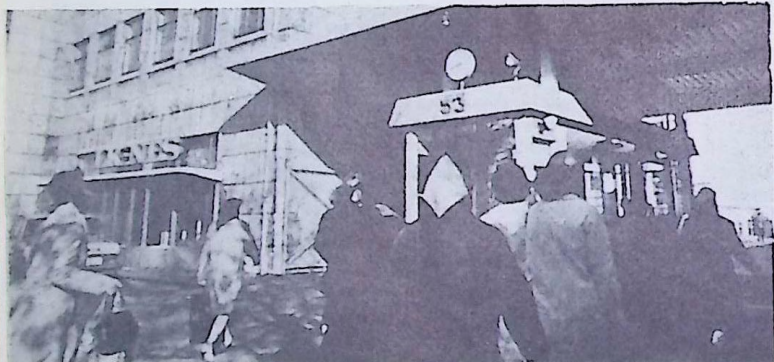
men det kom hun ikke langt med. En skriftlig afstemning viste stort flertal for at fortsætte strejken, trods ledelsens trusler om, at de ikke ville gå til mæglingsselskabet kl. 9 hvis de ikke gik i arbejde. Nu ville vi så afvente resultatet fra Balle-rup, hvor de også skulle stemme.

På trods af resultatet fra afstemningen vedblev Petrea Kristensen ihærdigt med at opfordre os til at gå i arbejde. Begrundelsen var: at nu forhandlede ledelsen særskilt med de tre afdelinger, så nu ville de altså ikke forhandle med Valby, før vi gik i arbejde. (Ikke desto mindre skulle afstemningsresultatet fra Ballerup slå sammen med vores) Resultatet af denne højst udemokratiske fremgangsmåde blev at efter 5 minutters præc lykkedes det hende at splitte os, så nogle af de vaklende elementer rejste sig og gik i arbejde. Da resultatet fra Ballerup kom, viste det sig, at der var flertal for at gå i arbejde. Derude havde Anna Kristensen fra afd. 5 gjort sit arbejde godt! Sammenlagt med vores resultat blev der en overvægt på 6 stemmer for at gå i arbejde. Det var pampersreg nr. 2.

Klokken 13 mødtes vi igen for at høre nyt fra mæglingsselskabet. Vores krav var opfyldt bortset fra akkordkravet. Kun 20% mere fik vi, 30% havde vi krævet. Akkordspørgsmålet er altid det kildne spørgsmål. For det er jo der vi må tjene vores penge - og det er der firmaet tjener på os. Men den "fulde ligeløn" som det egentlig drejer sig om, den fik vi ikke.

Efterspil

Dagen efter havde vi klubmøde, hvor en trediedel af os mødte op. Her dukkede Petrea Kristensen atter op for at "forklare" sin udemokratiske optræden dagen før. Jeg går ud fra at forbundet havde sendt hende igen. De må jo passe på med at optræde så åbentlyst forræderisk

Kvindelige arbejdere på LK-NES i Haraldsgade i København på vej til strejkemøde.

Haraldsgade og Ballerup, men hos os i Valby var forskellen som sagt større. "Men den sidste krone måtte vi i Valby tilkæmpe os lokalt, man ville fra ledelsens side kun forhandle med de to afdelinger under et", fik vi at vide. Alle tre afdelinger gik hjem kl. 11.00, efter at de havde fået meddelt at ledelsen ikke ville forhandle før torsdag d. 17/5-.

Mandag d. 14/5 mødtes vi atter i kantine for at høre nyt. De tre afdelinger holdt kontakt med hinanden og kl. 8.30 fik vi at vide at Haraldsgade var gået hjem i protest over, at ledelsen ikke ville forhandle før næste dag, og i øvrigt ikke var til at komme i kontakt med. Så gik vi også hjem.

Tirsdag d. 15/5 kl. 7.00. Atter mødte vi op i kantine. Nu var der sket det, at forbundet havde udsendt 3 pampere til at "ordne sagen". (Måske havde den taget overhånd? Måske havde de lokale tillidskvinder stået for meget på vores side?). En pampere til hver afdeling. Det lykkedes dem også at så spild i rækkerne, og splitte ikke bare de tre afdelinger fra hinanden, men også kvinderne indbyrdes. De udførte altså deres opgave perfekt. Klokken 8.30 fik vi at vide, at nu var kvinderne i Haraldsgade gået i arbejde, uden at meddele noget til os andre i Valby og Ballerup (!). Det var pampersreg nummer et.

Så stillede forbundets udsending Petrea Kristensen sig op og opfordrede os til at gøre det samme -

at vi mister tiltroen til dem! Men trods mange fraser og bagklogskab ("Det viste sig jo at være godt, at vi gik i arbejde") så lykkedes det hende ikke at vende stemningen, dertil havde hun trådt for kraftigt i spinaten. Vi er blevet en erfaring rigere angående pampernes sande ansigt.

Sagen er ikke indanket for arbejdsretten endnu. Der er forlydender om, at mændene vil aktionere, hvis vi bliver idømt en bød. De foreslog også sympatistrejke om fredagen, men dette blev afslået af tillidskvinderne! Denne strejke blev - med forbundets velsignelse iscenesat af de lokale tillidskvinder for at lappe lidt på tilliden til fagforeningen. Men da tillidskvinderne gik for alvorligt til værks - vi strejkede jo mere end 2 dage! - sendte forbundet deres splittelsesgesandter ud på arbejdspladsen, hvor det lykkedes dem at standse den "løbske" aktion og bringe gemytterne til ro. Forbundet havde atter genvundet kontrollen over situationen.

I en sådan situation er de lokale tillidsfolk ikke til hjælp for os. Det viser sig, at de er totalt underlagt forbundet. I de afgørende situationer bøjede de af. Derfor må vi for virkelig at føre en strejke til sejr, stole på vores egne kræfter. Vi må danne vores egen strejkekomite uden om fagforeningen, og vælge de stærkeste og mest klassebevidste af os til at lede strejken.

RØDE FANE

Besøg ARBEJDERBLADET's boghandel RØDE FANE på hjørnet af Fredensgade og Ryesgade i København.

Her kan du købe kommunistisk litteratur, plakater, plader mm.

Åbent mandag til torsdag
fra kl. 16.00 - 17.30
Fredag
fra kl. 16.00 - 20.00
Lørdag
fra kl. 10.00 - 14.00

Eks-skolens Tryk
Telef. 12 52 88

ARBEJDERBLADET

udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister). Ansvarsh. Henning Christensen.

Løssalgspis. . . . . kr. 1,-
Abonnement. . . . . kr. 15,-
Støtteabonnement. . . . . kr. 50,-
Institutionsabb. . . . . kr. 30,-

Indbetal på giro 20019
ARBEJDERBLADET
FALKONERGRÆDSVEJ 15
1959 V

tlf. (01) 37 22 24

Red.slut 30.5.73